

A Negyvenedik Vers Rejtett Története – Huszonkettő

Ezékiel hármasképe

Jeff Pippenger
2026-08-08

Ezékiel pap a száznegyvennégyezer elpecsételésének időszakában. Az első fejezetben Ezékielt beviszik a szentélybe.

Lőn pedig a harmincadik esztendőben, a negyedik hónapban, a hónap ötödik napján, amikor a foglyok között voltam a Kébár folyó mellett, megnyíltak az egek, és Isten látomásait láttam. A hónap ötödik napján, Jójákin király fogságának ötödik esztendejében, az Úr szava határozottan szólt Ezékiel paphoz, Búzi fiához, a káldeusok földjén, a Kébár folyó mellett; és ott volt rajta az Úr keze.

És láttam, és íme, forgószél jött észak felől, nagy felhő, és egymásba omló tűz, és fényesség volt körülötte; és közepéből mintegy borostyánkő színe tűnt elő, a tűz közepéből. És annak közepéből négy élőlény alakja tűnt elő. És ilyen volt a megjelenésük: emberhez hasonló alakjuk volt. És mindegyiknek négy arca volt, és mindegyiknek négy szárnya. És lábaik egyenes lábak voltak; lábaik talpa pedig olyan volt, mint a borjú lábának talpa; és ragyogtak, mint a fényesre csiszolt érc színe. És emberi kezek voltak szárnyaik alatt mind a négy oldalukon; és mind a négynek megvoltak az arcai és a szárnyai. Szárnyaik egymáshoz kapcsolódtak; menet közben nem fordultak meg; mindegyik egyenesen előre ment. Arcuk alakját illetően mind a négynek emberarca volt, és oroszlánarca a jobb oldalon; mind a négynek ökörarca volt a bal oldalon; mind a négynek sasarca is volt. Ilyenek voltak az arcaik; és szárnyaik fölfelé terjeszkedtek; mindegyiknek két szárnya egymáshoz kapcsolódott, és kettő befödte testüket.

És egyenesen előre ment mindegyik; amerre a lélek menni akart, arra mentek, és nem fordultak meg menet közben. Az élőlények alakja pedig olyan volt, mint az égő tüzes parázsé, és mint a lámpások megjelenése: fel-alá járt az élőlények között; és a tűz fényes volt, és a tűzből villámlás tört elő. És az élőlények ide-oda futottak, mint a villámlás cikázása. Miközben az élőlényeket szemléltem, íme, egy kerék volt a földön az élőlények mellett, mind a négy arcukhoz egy-egy. A kerekek külseje és szerkezete olyan volt, mint a krizolit színe; és mind a négynek egyforma alakja volt; és megjelenésük és szerkezetük olyan volt, mintha egyik kerék a másik közepében volna. Amikor mentek, mind a négy oldaluk felé mentek; és nem fordultak meg menet közben. Karimaik pedig olyan magasak voltak, hogy félelmetesek voltak; és mind a négy karimája körös-körül tele volt szemekkel. És amikor az élőlények mentek, a kerekek is mellettük mentek; és amikor az élőlények felemelkedtek a földről, a kerekek is felemelkedtek. Amerre a lélek menni akart, arra mentek, oda, amerre a léleknek mennie kellett; és a kerekek is felemelkedtek velük szemben; mert az élőlény lelke a kerekben volt.

Amikor azok mentek, ezek is mentek; és amikor azok megálltak, ezek is megálltak; és amikor azok felemelkedtek a földről, a kerekék is felemelkedtek velük szemben; mert az élőlény szelleme a kerekékben volt. És az élőlények feje fölött levő mennyezet hasonlatossága olyan volt, mint a rettenetes kristály színe, kiterjesztve fejük fölé magasra. És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek voltak, egyik a másik felé; mindegyiknek kettő volt, amelyek befedték egyik oldalukat, és mindegyiknek kettő volt, amelyek befedték másik oldalukat, testüket. És amikor mentek, hallottam szárnyaik zúgását, mint nagy vizek zúgását, mint a Mindenható szavát, mint beszéd hangját, mint tábor zúgását; amikor megálltak, leeresztették szárnyaikat. És szózat hallatszott a mennyezetről, amely fejük fölött volt, amikor megálltak és leeresztették szárnyaikat. És a mennyezet fölött, amely fejük fölött volt, egy trón hasonlatossága volt, olyan, mint a zafírkő látása; és a trón hasonlatosságán egy alak hasonlatossága volt, amely felül rajta olyan volt, mint egy ember megjelenése. És láttam valami borostyánkőhöz hasonlót, mint tűznek megjelenését körös-körül benne, derekának látásától fölfelé; és derekának látásától lefelé is úgy láttam, mintha tűz megjelenése volna, és fényesség volt körülötte. Amilyen a felhőben levő ív megjelenése esős napon, olyan volt a körülötte levő fényesség megjelenése. Ez volt az Úr dicsősége hasonlatosságának megjelenése. És amikor láttam, arcomra estem, és hallottam egy beszélő hangját. Ezékiel 1:1–28.

„Ezékiel, a gyászoló számkivetett próféta, a káldeusok földjén olyan látomást kapott, amely Izráel hatalmas Istenében való hitnek ugyanarra a tanulságára tanította. Miközben a Kebár folyó partján volt, úgy tűnt, forgószél jön észak felől, „nagy felhővel, és önmagába visszahajló tűzzel, és fényesség volt körülötte, és annak közepéből olyasmi, mint az ámbraszín ragyogása.” Különös megjelenésű kerekék sokasága, amelyek egymást metszették, négy élőlény által mozgattatott. Mindezek magasan fölött pedig ott volt „egy trónhoz hasonló alak, amely megjelenésében olyan volt, mint a zafírkő; és a trónhoz hasonló alakon felül olyasvalakihez hasonló alak volt látható, mint egy ember.” „Az élőlények alakját illetően, megjelenésük olyan volt, mint az égő tüzes szeneké, és mint a fáklyák látványa: fel és alá járt az élőlények között; és a tűz fényes volt, és a tűzből villámlás tört elő.” „És a kérubokban emberi kéz formája látszott szárnyaik alatt.”

„Kerekék voltak kerekeken belül, oly bonyolult elrendezésben, hogy első pillantásra Ezékiel előtt úgy tűntek, mintha minden zűrzavarban volna. Ám amikor mozogtak, csodálatos pontossággal és tökéletes összhangban haladtak. Mennyei lények indították e kerekeket, és mindenekfelett, a dicsőséges zafírrónon, ott volt az Örökkévaló; a trón körül pedig a körülölelő szivárvány volt, a kegyelem és a szeretet jelképe. A látvány félelmetes dicsőségétől megrendülve Ezékiel arcra borult, amikor egy hang arra szólította, hogy keljen fel, és hallja az Úr szavát. Ekkor figyelmeztető üzenetet kapott Izráel számára.” Testimonies, 751.

Abban az esztendőben, amelyben Uzziás király meghalt, láttam az Urat, amint magas és felemelt trónon ült, és palástjának uszálya betöltötte a templomot. Fölötte szeráfok álltak: mindegyiknek hat szárnya volt; kettővel eltakarta arcát, kettővel eltakarta lábát, és kettővel repült. És kiáltott az egyik a másiknak, mondván: Szent, szent, szent a Seregek Ura; dicsőségével teljes az egész föld. És megrendültek az ajtó küszöbei a kiáltó szavától, és a ház megtelt füsttel. Akkor ezt mondtam: Jaj nekem! Elvesztem; mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom: hiszen a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim.

Ekkor odarepült hozzám egy a szeráfok közül, kezében izzó parázzsal, amelyet fogóval vett az oltárról. És megérintette vele számat, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat; bűnöd elvétel, és vételked engesztelést nyert. Azután hallottam az Úr szavát, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én pedig ezt mondtam: Íme, itt vagyok én; küldj el engem. Ézsaiás 6:1–8.

„Ez a látomás Ezékielnek akkor adatott, amikor elméjét komor előérzetek töltötték be. Atyáinak földjét pusztán heverni látta. A város, amely egykor néppel volt tele, többé nem volt lakott. Nem hallatszott többé falai között a vigasság hangja és a dicséret éneke. Maga a próféta is idegen volt idegen földön, ahol a féktelen becsvágy és a vad kegyetlenség uralkodott mindenekfelett. Mindaz, amit az emberi zsarnokságból és jogtalanságból látott és hallott, gyötrellemmel töltötte el lelkét, és keservesen gyászolt éjjel és nappal. Ám a Kébar folyó mellett eléje táruló csodálatos jelképek olyan legfőbb hatalmat nyilatkoztattak ki, amely hatalmasabb volt a földi uralkodókénál. Assíria és Babilon gögös és kegyetlen uralkodói fölött az irtalom és igazság Istene trónolt.”

„A próféta előtt oly zűrzavarosan összefonódottnak tűnő, kerékszerű bonyodalmakat egy végtelen kéz irányította. Isten Lelke, aki e kerekeket mozgatva és vezetve nyilatkoztatott ki neki, rendet teremtett a zűrzavarból; így az egész világ az Ő uralma alatt állt. Megdicsőült lények ezrei és ezrei álltak készen az Ő szavára, hogy felülbírálják a gonosz emberek hatalmát és szándékait, és jót munkáljanak az Ő hűségeseinek.

„Hasonlóképpen, amikor Isten a szeretett János előtt meg akarta nyitni az egyház történetét az eljövendő korszakokra nézve, az Üdvözítőnek népe iránti érdeklődéséről és gondoskodásáról biztosítékot adott neki azáltal, hogy kinyilatkoztatta előtte az »Emberfiához hasonlót«, amint a hét egyházat jelképező gyertyatartók között jár. Miközben Jánosnak megmutatták az egyház utolsó nagy küzdelmeit a földi hatalmakkal, azt is megengedték neki, hogy meglássa a hűségesek végső győzelmét és szabadulását. Látta, hogy az egyház halálos küzdelembe jut a fenevaddal és annak képével, és e fenevad imádatát halálbüntetés terhe mellett kikényszerítik. Ám a csata füstjén és zaján túltekintve meglátott egy sereget a Sion hegyén a Báránnyal, akik a fenevad bélyege helyett az »Atya nevét homlokukra írva« viselték. És ismét látta azokat, »akik győzelmet vettek a fenevaden, és az ő képén, és az ő bélyegén, és neve számán, állani az üvegtengeren, kezükben az Isten hárfáival«, és énekelték Mózesnek és a Baránynak énekét.”

„E tanulságok a mi javunkra adattak. Hitünket Istenben kell megszilárdítanunk, mert közvetlenül előttünk áll egy idő, amely próbára teszi az emberek lelkét. Krisztus az Olajfák hegyén elmondta azokat a félelmetes ítéleteket, amelyeknek meg kellett előzniük második eljövételét: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről.” „Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhínségek, dőghalálok és földindulások különböző helyeken. Mindez pedig a vajúdási fájdalmak kezdete.” Bár e próféciaik részben beteljesedtek Jeruzsálem pusztulásakor, közvetlenebbül az utolsó napokra vonatkoznak.”

„Nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. A prófécia gyorsan teljeseedik. Az Úr az ajtó előtt áll. Hamarosan olyan időszak nyílik meg előttünk, amely minden élő számára mindent felülmúló jelentőségű lesz. A múlt küzdelmei újból felélednek; új viták támadnak. Azok a jelenetek, amelyek világunkban lejátsszódnak majd, még csak álmainkban sem jelentek meg.

Sátán emberi eszközök által munkálkodik. Azok, akik azon fáradoznak, hogy megváltoztassák az Alkotmányt, és törvénnyel biztosítsák a vasárnap megtartásának kikényszerítését, alig sejtik, mi lesz ennek a következménye. A válság közvetlenül előttünk áll.”

„Isten szolgálóinak azonban nem szabad önmagukban bízniuk ebben a nagy válságos helyzetben. Az Ézsaiásnak, Ezékielnek és Jánosnak adott látomásokban látjuk, milyen szorosan kapcsolódik a menny a földön végbemenő eseményekhez, és milyen nagy Isten gondviselő gondja azok iránt, akik hűségesek hozzá. A világ nincs uralkodó nélkül. Az eljövendő események rendje az Úr kezében van. A menny Felsége saját gondviselése alatt tartja a nemzetek sorsát, miként egyházának ügyeit is.”

„Túlságosan is megengedjük magunknak, hogy az Úr művében sok aggodalmat, terhet és tanácsstalanságot érezzünk. A véges emberek nincsenek magukra hagyva, hogy a felelősség terhét hordozzák. Bízunk kell Istenben, hinnünk kell Őbenne, és előre kell mennünk. A mennyei hírnökök fáradhatatlan ébersége, valamint földi lényekkel kapcsolatos szolgálatukban való szüntelen tevékenységük megmutatja nekünk, miként irányítja Isten keze a kereket a kerékben. Az isteni Tanító ezt mondja művének minden munkásának, miként hajdan Círusnak is mondta: »Felfegyvereztelek téged, noha nem ismertél engem.«”

„Ezékiel látomásában Istennek keze volt a kerubok szárnyai alatt. Ez arra tanítja szolgálóit, hogy sikerüket az isteni hatalom adja nekik. Velük fog munkálkodni, ha elvetik a gonosztságot, és szívükben és életükben tisztává lesznek.

„Az élőlények között, a villámlás gyorsaságával haladó ragyogó fény azt a sebes előrehaladást jelképezi, amellyel ez a munka végül eljut a beteljesedésig. Ő, aki nem szunnyad, aki szüntelenül munkálkodik szándékainak megvalósításán, összhangban viheti előre nagy művét. Amit a véges emberi elme, belegabalyodva, kuszának és bonyolultnak lát, azt az Úr keze tökéletes rendben tudja tartani. Képes utakat és eszközöket elgondolni, hogy megghiúsítsa a gonosz emberek szándékait, és megghiúsítja azoknak tanácsait, akik népe ellen ártalmat forralnak.”

„Testvéreim, most nincs itt az ideje a gyásznak és a kétségbeesésnek, nincs itt az ideje annak, hogy átadjuk magunkat a kételkedésnek és a hitetlenségnek. Krisztus most nem József új sírjában levő Üdvözítő, amelyet nagy kő zárt el és a római pecsét pecsételt le; nekünk feltámadott Üdvözítőnk van. Ő a Király, a Seregek Ura; a kerubok között ül; és a nemzetek viszálya és zűrzavara közepette továbbra is őrzi népét. Aki az egekben uralkodik, a mi Üdvözítőnk. Ő méri ki minden próbánkat. Ő örködik a kemence tüze fölött, amelynek minden lelket meg kell próbálnia. Amikor a királyok erősségei megdöntetnek, amikor Isten haragjának nyilai átdöfik ellenségeinek szívét, népe biztonságban lesz az Ő kezében.” Bizonyságtételek, 5. kötet, 752–754.

Ezékiel azokat a jelölteket jelképezi, akik a száznegyvennégyezer közé tartoznak majd, és tapasztalata sorról sorra összhangban áll Ézsaiásnak és Jánosnak a szentélyben szerzett tapasztalatával. Most a templompróbában vagyunk, a három próba közül a másodikban, amely megpecsételi a száznegyvennégyezret. Ez az időszak a tisztítás ideje, amelyet a Szövetség Követe hajt végre Malakiás harmadik fejezetének beteljesítéseként. A három próba tisztítási folyamata

Malakiás tüzes „kemencéje”, „amelynek minden lelket meg kell próbálnia”. Amikor a harmadik angyal 1844. október 22-én megérkezett, a Szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába, és annak a korszaknak a bölcs szüzeit bevitte a Szentek Szentjébe, hogy megpecsételje hűségeseit; ám annak a korszaknak a szüzei fellázadtak, és 1856-ra a filadelfiai millerita mozgalom laodiceai millerita mozgalommá változott, majd 1863-ban laodiceai Hetednap Adventista egyházzá lett.

A harmadik angyal, aki 1844. október 22-én hirtelen érkezett, 1863-ban visszavonta jelenlétét, majd 2001. szeptember 11-én visszatért. Huszonöt évvel később a templompróba, amelynek előképe 1844. október 22-e volt, most ismétlődik. A huszonöt jelképesen kétszázötven prófétai tizede, a kétszázötven pedig a Dániel tizenegyedik fejezete tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő szakaszában ábrázolt történelem jelképe. A kétszázötven és a huszonöt kerék Ezékiel szentélylátomásán belül. A huszonöt a bölcsek és a gonoszok szétválasztásának jelképe, a háromlépéses próbatételi folyamat beteljesedéseként, amelyet a szövetség Követének véghezvitt megtisztító munkája ábrázol.

Máté huszonötödik fejezete három példázatot tartalmaz, és mindegyik példázat a bölcsek és a gonoszok elkülönítését az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésének idején azonosítja. Az Isten népének e fejezetben ábrázolt reménysége az, hogy bölcs szűz legyen, birtokában az éjféli kiáltás üzenetének olajával. Az a reménysége, hogy hű szolgának ítéltek sáfárságában, amikor különleges talentumait használja fel, amelyeket arra kapott, hogy személyes kegyelmi idejében azokkal gazdálkodjék. Az a reménysége, hogy Isten legelőjének juhaként ítéltek meg, az Ő jobbára ültetve, és nem kecskeként az ő balján. A huszonöt a bölcsek és a gonoszok elkülönítésének jelképe az egyszáznegyvennégyezer elpecsételésének idején. A huszonöt Ezékiel kerekéi közül való.

Fogságunk huszonötödik évében, az év kezdetén, a hónap tizedik napján, tizennégy évvel azután, hogy a várost megverték, éppen azon a napon az Úr keze volt rajtam, és odavitt engem. Ezékiel 40:1.

A fogság huszonötödik évét október 22-e jelképezi, amelyet egy korszakos kegyelmi ajtó bezárulása ábrázol. 1844. október 22-én egy ajtó megnyílt, és egy ajtó bezárult, miközben két osztály különvált.

És a filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja, és bezárja, és senki meg nem nyitja: Tudom a te cselekedeteidet: íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat; mert kevés erő van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Jelenések 3:7, 8.

Krisztus ezt mondja Filadelfia angyalának, hogy ismeri cselekedeteiket, és hogy a filadelfiai gyülekezet elé nyitott ajtót adott. Ezt az ajtót „Dávid kulcsa” nyitja meg, az a kulcs, amely Eliákimra helyeztetett.

És lészen azon a napon, hogy elhívom szolgálmat, Eljákimot, Hilkija fiát. És felöltöztetem őt a te köntösödbe, megerősítem őt a te öveddel, és kezébe adom a te uralmat; és atyja lesz Jeruzsálem lakosainak és Júda házának. És a Dávid házának kulcsát az ő vállára vetem; és megnyitja, és senki be nem zárja; és bezárja, és senki meg nem nyitja. Ézsaiás 22:20–22.

Azon a napon, amikor Eliákim elhívatik, elkülöníttetik a gonosz Sebnától.

Így szól az Úr, a Seregek Ura: Eredj, menj el ehhez a kincstárnokhoz, Sebnához, aki a ház felügyelője, és mondd meg: Mid van itt, és kid van itt, hogy sírhelyet vájtál magadnak itt, mint aki magasan váj magának sírt, és kősziklába lakóhelyet vés magának? Íme, az Úr messzire elvet téged erős hajítással, és szorosan összegöngyöl téged. Bizonyosan összegömbölyít, mint egy labdát, és elhajít egy tágas földre; ott halsz meg, és ott dicsőséged szekerei urad házának gyalázatára lesznek. Ézsaiás 22:15–18.

A bölcs és balga szüzek szétválasztása, amely betöltötte Sebna és Eljákim szemléltetését, 1844. október 22-én teljesedett be, továbbá Jójákin fogságának huszonötödik évében is, amely Kr. e. 573. október 22-e volt. Ezékiel nyolcadik fejezetében az adventizmuson belüli gonoszok, akiket Jeruzsálem jelképez, huszonöt férfiként jelennek meg, akik a nap előtt hajolnak meg. Jeruzsálem pusztulása a vasárnap törvényt jelképezi, amely egyben az a jelzőpont is, amely lezárja a száznegyvennégyezer megpecsételések idejét. Ez a pecsételési idő 2001. szeptember 11-én kezdődött, és Jézus mind az Alfa, mind az Ómega, ezért 2001. szeptember 11-e mint a pecsételések kezdete a véget szemlélteti, a vasárnap törvényénél.

2001. szeptember 11-ét az 1888-as minneapolis-i összejövetelek előképezték, mert White testvérő azonosítja, hogy amikor New York nagy épületei 9/11-kor leomlottak, a Jelenések 18:1–3 teljesedett be. Abban az időben, miként 1888-ban is, úgy azonosította, hogy a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyala alászállt, hogy dicsőségével beragyogja a földet. Az 1888-as lázadást Kóré, Dátán és Abirám lázadásával állította párhuzamba, akiknek hitehagyásához kétszázötven tekintélyes férfi is csatlakozott. A kétszázötven lázadó Kóré és társai lázadásában az ókori Izráel kezdeti történelmében előképe volt annak a huszonöt férfinak, akik az ókori Izráel végén a nap előtt borultak le.

A laodiceai adventizmus huszonöt vezetőjének meghajlása a vasárnapi törvény előtt, valamint a kétszázötvennek szeptember 11-én való meghajlása bemutatja a pecsételések idejét a huszonötös szám szimbolikájával (a bölcs és a gonoszok szétválasztásának jelképe), hogy megjelölje a pecsételések idejének kezdetét és végét. Akár a Mózes idejében fellázadt kétszázötvenről, akár Ezékiel nyolcadik fejezetének huszonöt férfiról, akár Máté huszonötödik fejezetének a szétválasztásról szóló három tanúbizonyságáról, akár a fogság huszonötödik évéről van szó Ezékiel negyvenedik fejezetében: a huszonötös szám jelképiségének valamennyi megnyilvánulása összhangban áll a három kétszázötven éves időszakkal, amelyek rendre Kr. e. 207-ben, 313-ban és 2026-ban jutottak el lezárulásukhoz.

A huszonöt úgyszólván egy tengelye a huszonötnek, amely a huszonöt minden vonalát tökéletességre viszi. Ez Péternek adott királyságbeli prófétai kulcsok egyikévé válik, hogy világosságot vigyen a negyvenedik vers rejtett történetébe. Több mint három tanúbizonyság alapján ismételt megállapítást nyert, hogy Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik–tizenötödik versei egy olyan vonalat jelképeznek, amely az 1989-től a vasárnapi törvényig terjedő történelmet fogja át, s ez a negyvenedik vers rejtett története. Júda törzsének Oroszlánja most felnyitja Ezékiel kerekeit, amint feltárja a rejtett történelmet, amely véglegesíteni fogja az utolsó napok Éjféli

Kiáltásának üzenetét.

A következő cikkekben továbbra is azonosítani fogjuk Ezékiel kerekeit, amelyek az emberek összetett kölcsönhatását jelképezik az utolsó napokban. E cikk elején található Ezékiel első fejezete, valamint a Testimonies ötödik kötetéből mellékelt szakasz szolgál majd további hivatkozási pontunkul, amint a cikkekben továbbhaladunk. Amikor a kerek a maguk helyes helyére kerülnek, és megfelelő metszéspontjaik megmutatkoznak a prófétai történelem többi kerekével, be fogjuk mutatni, hogy az a háromszázkilencvenegy év és tizenöt nap, amely 1840. augusztus 11-én felhatalmazta az első angyalt, Ezékielnél is háromszázkilencven évként van ábrázolva, összekapcsolva Jeruzsálem másfél éves ostromával; és hogy e prófétai világosság elérése azonosítja a száznegyvennégyezer zászlajának felemelését.

1299. július 27-től 1337-ig harmincnégy évet jelent a Jelenések 9. fejezetének 10. versében említett százötven év (öt hónap) kezdetén. Ez a százötven év kapcsolódik a 15. vers háromszázkilencvenegy évéhez és tizenöt napjához. Így e két időszak kezdete egy prófétai vonalat alkot, amely Josiah Litch 1838-as és 1840-es jövendölésének beteljesedésében zárult le, és a millerita mozgalom felemelkedését és megerősödését jelölte. Ez a történelem az adventizmus kezdetén a száznegyvennégyezer felemelkedését jelöli mint zászlót a vasárnapi törvény előtt. Így Ezékiel háromszázkilencven éve és Jeruzsálem ostromának másfél éve (1.5) annak a prófétai vonalnak a végét jelöli, amely 1299-ben kezdődött.

Érdemes volna a következő cikk előtt megvizsgálni a Testimonies ötödik kötetéből származó szakaszt.